

Arrest

nr. 268 117 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 21 oktober 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekers op 19 maart 2020 hadden ingediend in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard. Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.03.2020 werd ingediend door :

A.A. [...]

nationaliteit: Armenië

[...]

+ partner: M.A. [...]

nationaliteit: Armenië

[...]

+ minderjarig kind:

M.M. [...]

nationaliteit: Onbepaald

[...]

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer A.A. vroeg op 17.04.2008 asiel aan in België. Op 04.09.2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hem het statuut van vluchteling en subsidiaire bescherming. Hij diende op 23.10.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 11.08.2011 de beslissing dat de aanvraag ongegrond was. Op 12.11.2012 diende hij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, ditmaal om humanitaire redenen (art.9bis van de Vreemdelingenwet). De aanvraag werd op 26.05.2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met de beslissing dat de aanvraag onontvankelijk was. Ondertussen had de heer A.A. op 17.12.2012 een tweede asielaanvraag ingediend. Op 26.03.2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hem opnieuw het statuut van vluchteling en subsidiaire bescherming. Hij diende op 29.09.2014 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in. De Dienst vreemdelingenzaken achtte op 21.12.2016 deze aanvraag onontvankelijk. Hij diende op 06.09.2017 een beroep in tegen deze beslissing, maar deze werd op 08.04.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De heer A.A. keerde ondertussen terug naar Armenië om er met mevrouw M.A. op 06.05.2019 te huwen, zoals blijkt uit de voorgelegde huwelijksakte. Mevrouw M.A. werd op 04.03.2020 in het rijksregister ingeschreven te Bornem en op 21.02.2020 werd hun kind M.M. te Bornem geboren. Derhalve kan men niet stellen dat de heer A.A. bijna 13 jaar in België heeft verbleven. Hij keerde immers terug naar Armenië om er te huwen. Mevrouw M.A. verblijft slechts sinds begin 2020 in België en kan zich dus niet beroepen op het argument van een langdurig verblijf. Ook de duur van de asielprocedures van de heer A.A. – namelijk iets meer dan 1 jaar en 5 maanden voor de eerste asielprocedure en iets meer dan 6 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat zij als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de heer A.A. ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrestnr. 89980 van 02.10.2000). Voor wat betreft het feit dat de heer A.A. gedurende zijn asielprocedures in het bezit was van een attest van immatriculatie (AI), dient er opgemerkt te worden dat het AI geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een in casu asielprocedure nog in behandeling is.

De heer A.A. zou niet-statutaire zaakvoerder voor onbepaalde duur zijn en alsook medeaandeelhouder zijn in bvba [...], waarmee hij wil aantonen dat betrokkenen in hun eigen inkomsten kunnen voorzien.

Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij deze aandelen gekocht heeft terwijl hij zich in illegaal verblijf bevond, terwijl hij diende te weten dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan zolang zijn asielprocedures niet waren afgesloten. Sinds de laatste weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 26.03.2013 tot aan zijn vertrek naar Armenië en nadat hij, na gehuwd te zijn in Armenië, terugkeerde naar België was/is zijn verblijf illegaal. Indien betrokkene toch een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zijn verblijf in België noodzakelijk is om het bedrijf mee te helpen uitbouwen, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het feit dat hun kind in België is geboren; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen redenen van openbare orde en/of veiligheid zijn op basis waarvan hun verblijfsregularisatie zou kunnen worden geweigerd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat de heer A.A. volledig geïntegreerd is en taalcursussen Nederlands zou gevolgd hebben, dat mevrouw M.A. bereid is om taalcursussen Nederlands en een inburgeringscursus te volgen en dat betrokkenen een huurcontract voor een appartement voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Ze luidt als volgt:

“De heer :

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

1.3. Met de derde bestreden beslissing wordt aan verzoekster en het minderjarig kind een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op identieke gronden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing die de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart.

Het middel luidt als volgt:

“Violation des articles 9bis et 62, des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe suivant lequel l'administration doit prendre en

considération l'ensemble des éléments pour statuer, de l'erreur manifeste d'appréciation, de l'article 8 de la CEDH.

Les requérants estiment la décision susvisée inadéquatement motivée.

En effet, tout d'abord, l'Office des Etrangers examine de manière séparée les arguments invoqués par les requérants à l'appui de leur demande, alors que ces arguments invoqués forment ensemble les circonstances exceptionnelles rendant pour eux particulièrement difficile un retour au pays d'origine.

De surcroît, la motivation de la décision est stéréotypée, l'Office des Etrangers se contentant de rejeter en bloc les arguments invoqués par les requérants.

Ensuite, force est de constater que la décision est inadéquatement motivée lorsque manifestement l'Office des Etrangers ne prend pas en considération la longueur du séjour de Monsieur A. lui reprochant d'avoir effectué un simple aller-retour en Arménie pour se marier ?!

Or, cet aller-retour n'a été que de brève durée et le but du voyage était seulement le mariage.

Ainsi, l'Office des Etrangers ne peut raisonnablement remettre en cause la longueur du séjour de l'intéressé, d'autant que lui est revenu en Belgique juste après la célébration du mariage, tandis que Madame a été inscrite dans le registre national en mars 2020, l'enfant est né le 21.02.2020.

Au vu des multiples procédures introduites par le requérant figurant au dossier administratif (demande d'asile, demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980, demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9ter de la loi du 15.12.1980, recours au Conseil du Contentieux des Etrangers), il n'est pas compréhensible pour les requérants que soit remise en cause la durée du séjour de Monsieur AVETISYAN.

Ensuite, le requérant a invoqué la longueur de sa demande d'asile, non pour reprocher à l'administration dans le traitement du dossier mais pour expliquer que pendant cette période, il est devenu gérant et actionnaire de sa propre société la sprl [...], et ce pendant une durée de deux ans et demi.

Il a donc pendant ces années pleinement contribué au système social et fiscal belge, a subvenu lui-même aux besoins de sa famille, laquelle n'a jamais dû recourir à l'assistance publique.

Ce sont donc ces circonstances, à savoir la longueur du séjour de l'intéressé en Belgique, l'insertion économique, et l'absence de perspective en Arménie qui rendraient pour le couple et leur enfant un retour au pays d'origine particulièrement difficile.

Les requérants ne comprennent vraiment pas la position de l'Etat Belge qui consiste à rejeter en bloc tous leurs arguments pour considérer qu'ils ne leur seraient pas particulièrement difficile de retourner en Arménie pour lever les autorisations requises tant que l'activité économique de Monsieur a été entamé à un moment où son séjour était légal.

Il serait forcément extrêmement difficile pour lui d'interrompre brusquement ses activités.

La vision de l'Etat Belge sur ce point n'est pas réaliste, d'autant que manifestement, le couple a tout abandonner en Arménie.

Enfin, les autres arguments, à savoir l'intégration et absence de contrariété à l'ordre public sont invoqués pour inviter l'administration à procéder à une mise en balance des intérêts, à laquelle manifestement elle n'a pas procédé.

En effet, l'Office des Etrangers ne démontre nullement la mise en balance des intérêts de l'Etat Belge d'une part, de l'ingérence de la vie privée des requérants d'autre part, en leur imposant purement et simplement un retour en Arménie pour y lever les autorisations requises.

Partant, le moyen est fondé.

“

[...]“

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet

afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekers viseren vooreerst het argument in de bestreden beslissing dat verzoeker is teruggekeerd naar Armenië om er te huwen en dat dit impliceert dat hij niet kan stellen dat hij bijna 13 jaar in België heeft verbleven. Zij stellen dat deze terugkeer kort was en enkel met het oog op het huwelijk. Zij begrijpen dus niet waarom de verwerende partij deze terugkeer als argument aanhaalt om het lang verblijf van verzoeker in twijfel te trekken en vinden de bestreden beslissing bijgevolg onredelijk.

De Raad is van oordeel dat verzoekers zich richten tegen een overtollig motief. Immers, uit het geheel van de motieven blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de verblijfsduur van verzoeker, zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat die aanzienlijk is, op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die eraan in de weg zou staan dat het koppel zou terugkeren om, zoals de regel het voorschrijft, de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Verzoekers betwisten overigens niet dat hij al is teruggekeerd. Verder moet er ook op worden gewezen dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat in zoverre er sprake is van integratie tijdens de duur van het verblijf, dit niet verantwoordt waarom de aanvraag in België wordt ingediend en dit element dus niet in de ontvankelijkheidsfase wordt behandeld. De Raad stelt vast dat dit standpunt in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de

goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers moeten dus aantonen waarom daar in hun specifieke geval anders over moet worden gedacht.

Verzoekers voeren aan dat zij de behandelduur van verzoekers asielaanvraag hebben aangehaald om aan te tonen dat hij in die periode gedurende 2,5 jaar zaakvoerder en aandeelhouder van zijn eigen vennootschap was, hij op die manier heeft bijgedragen aan het Belgische fiscaal en sociaal systeem en dat zijn familie hierdoor geen beroep heeft moeten doen op maatschappelijke bijstand.

De verwerende partij motiveert hierover als volgt:

“De heer A.A. zou niet-statutaire zaakvoerder voor onbepaalde duur zijn en alsook medeaandeelhouder zijn in bvba [...], waarmee hij wil aantonen dat betrokkenen in hun eigen inkomsten kunnen voorzien. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij deze aandelen gekocht heeft terwijl hij zich in illegaal verblijf bevond, terwijl hij diende te weten dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan zolang zijn asielprocedures niet waren afgesloten. Sinds de laatste weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 26.03.2013 tot aan zijn vertrek naar Armenië en nadat hij, na gehuwd te zijn in Armenië, terugkeerde naar België was/is zijn verblijf illegaal. Indien betrokkene toch een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zijn verblijf in België noodzakelijk is om het bedrijf mee te helpen uitbouwen, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Verzoekers tonen met hun argumentatie niet aan dat deze beoordeling berust op foutieve gronden, of dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om te oordelen dat de geëigende procedures die het Belgische recht voorziet moeten worden aangewend, temeer nu hiervoor reeds werd gesteld het noch onwettig is, noch kennelijk onredelijk om te oordelen dat elementen van (economische) integratie in principe geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Door de loutere bewering dat het extreem moeilijk is voor verzoeker om zijn activiteiten plots te stoppen, zonder meer, doen verzoekers daar niet anders over denken, temeer nu nog eens moet worden benadrukt dat verzoekers reeds terugkeerde naar Armenië en niet wordt aangetoond dat een tijdelijke terugkeer met het oog op het zich in regel stellen met de migratiewetgeving niet binnen de mogelijkheden zou liggen.

Waar verzoekers nog wijzen op het gebrek aan perspectief in Armenië en het feit dat ze alles daar hebben achtergelaten, stelt de Raad vast dat dit element niet werd aangehaald in de aanvraag en de verwerende partij hiermee bijgevolg geen rekening kon houden.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers er niet in zijn geslaagd de motieven van de eerste bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Zij tonen dan ook niet aan dat deze motieven op zichzelf staand of samengelezen niet deugdelijk zouden zijn. Waar verzoekers overigens nog stellen dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is en de verwerende partij de door hen aangebrachte elementen zonder meer verwerpt, stelt de Raad vast dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en zijn gemotiveerd in het licht van de specifieke situatie van verzoekers. Dit argument kan dan ook niet worden bijgetreden.

Waar verzoekers tot slot stellen dat er geen belangenafweging is gebeurd tussen de belangen van de staat en de inmenging in hun privéleven, rekening houdende met hun integratie en de afwezigheid van redenen van openbare orde, herhaalt de Raad dat thans enkel de ontvankelijkheid van de aanvraag aan de orde is, en dat het aan verzoekers toekomt om aan te tonen dat zij hun aanvraag niet via de reguliere weg kunnen indienen, *quod non*. In de mate dat zij alluderen op een schending van artikel 8 van het EVRM, kan nog worden verwezen naar het tweede middel.

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet :

“article 8 de la CEDH L'article 8 de la CEDH est libellé comme suit :

« 1. Toute personne a droit à au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Il va de soi que dans le cas d'espèce qui nous occupe, priver la requérante du séjour légal en Belgique contreviendrait de manière injustifiée à l'article 8 de la CEDH.

Il faut certes rappeler que toute atteinte à la vie familiale d'une personne n'est pas forcément constitutive d'une violation de l'article 8. En effet, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère une série de conditions dans lesquelles une atteinte à la vie privée ou familiale ne constitue pas une violation de l'article 8. Ces conditions ont été précisées par une jurisprudence constante de la Cour de Strasbourg. Si ne fût-ce qu'une d'entre elles n'est pas satisfaite l'article 8 de la CEDH est violé.

Ces conditions sont les suivantes :

- *l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;*
- *l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;*
- *il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.*

L'ingérence de l'Etat belge dans la vie familiale des requérants est peut être conforme aux dispositions légales en vigueur en Belgique. La première condition pourrait être considérée comme étant remplie.

On pourrait également considérer que l'ingérence poursuit un but légitime énuméré dans l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH : contrôler l'immigration permet de réguler le marché du travail, et donc de préserver le bien-être économique de la Belgique. La deuxième condition serait éventuellement remplie.

Mais, quant à savoir si une telle ingérence est nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire s'il existe un rapport de proportionnalité entre le but poursuivi et les moyens employés pour y arriver, la réponse ne peut être que négative (cfr. CEDH, Berrehab c. Pays-Bas, du 21/06/1988).

Le seul moyen de mettre fin à cette violation de l'article 8 de la CEDH est de suspendre et annuler les décisions d'ordre de quitter le territoire prises à l'encontre des requérants."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Het komt aan verzoekers toe om aan te tonen dat dit *in casu* het geval is.

Verzoekers menen dat er sprake is van een inmenging in hun privé- en gezinsleven en bijgevolg artikel 8, tweede lid van het EVRM geschonden is.

De Raad stelt echter vast dat aangezien verzoekers geen verblijfsrecht hebben gehad in België, zodat er geen sprake is van een inmenging en een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dus niet aan de orde is. Eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé-leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekers werden nooit gemachtigd tot verblijf en dus konden zij er niet op vertrouwen dat zij hier hun banden konden intensiveren. Uit de beoordeling van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoekers geen uitzonderlijke omstandigheden hebben aangetoond, en dat doen zij evenmin in het onderhavige middel.

Gelet op het voorgaande, en gezien de rechtspraak van het EHRM luidens dewelke staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Tot slot moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissingen betrekking hebben op het hele gezin, zodat het gezinsleven niet wordt aangetast.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.2.4. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS